
A Piarista Rend 44. Egyetemes Káptalana (1997)

A PIARISTA KARIZMA
MA

Piarista füzetek

1

A Piarista Rend 44. Egyetemes Káptalana
A piarista karizma ma

Piarista füzetek 1.

Sorozatszerkesztő

Tózsér Endre

1. **A piarista karizma ma** • *44. Egyetemes Káptalan (1997)* • Bp., 2000
2. **Világiak a piarista iskolában** • *44. Egyetemes Káptalan (1997)* • Bp., 2000
3. **A Piarista Testvériség (PIT)** • *Generálisi Kongregáció (1988)* • Bp., 2000
4. **Gyakorlati útmutató a provinciai káptalanhoz** • *Generálisi Kongregáció (1994)* • Bp., 1999
5. **A piarista szolgálat – A nevelés által evangelizálni Kalazancius stílusában** • *Generálisi Kongregáció (1999)* • Bp., 1999
6. **Kalazancius és konstitúciója** • *Dionisio Cueva (1979)* • Bp., 1999
7. **Kalazanci Szent József – A piarista rend alapítója** • *Quirino Santoloci (1994²)* • Bp., 1999
8. **Piarista hivatásgondozási direktórium** • *Generálisi Kongregáció (1992)* • Bp., 2000
9. **A piaristák folyamatos képzésének direktóriuma** • *Generálisi Kongregáció (1994)* • Bp., 2000
10. **Kalazanci Szent József lelkesége és pedagógiája – Összefoglaló tanulmány** • *Generálisi Kongregáció (1995)* • Bp., 2000

A Piarista Rend 44. Egyetemes Káptalana

**A PIARISTA KARIZMA
MA**

Kalazancius Tanulmányi Központ
Budapest, 2000

A fordítás alapjául szolgáló mű:
XLIV Capítulo General,
El carisma escolapio hoy,
in *Carisma y ministerio: una historia que recordar, una historia que construir*, II,
(Cuadernos 21) Madrid, Publicaciones ICCE, 1997, 17–45. old.

Fordította
TÓZSÉR ENDRE SCH. P.

MEGJELENT A PIARISTA REND
MAGYARORSZÁGI TARTOMÁNYFŐNÖKÉNEK
101/2000. SZÁMÚ ENGEDÉLYÉVEL.

© Publicaciones ICCE, 1997
Hungarian translation © Tózsér Endre, 1998

A DOKUMENTUM BEMUTATÁSA

(Joseph A. Miró)

A 44. egyetemes káptalan, amelyet 1997 júliusában tartott a rend Rómában, alaposan végiggondolta azokat a kérdéseket, amelyeket a *piarista karizma és szolgálat ma* mottó felvet. Karizmánk elmélyült vizsgálata volt tehát az egyik fő témája a káptalannak, s egyben az első célkitűzés („politika”), amelyet a most megkezdett hat éves ciklusra megfogalmazott.

Feltehetjük a kérdést: vajon a piaristák 400 éves történelme után létezhetnek-e még kérdőjelek karizmánk mivoltát illetően? A választ maga a káptalan adta meg, amikor (a 10. pontban) kijelenti, hogy „rendünk, a történelem folyamán, korlátai ellenére – és talán azt a néhány rövid időszakot kivéve, amikor válságban volt vagy elbizonytalanodott – mindig világosan látta maga előtt a kapott karizmát”. Mindenesetre, Kalazancius 400 évvel ezelőtti Santa Dorotea-i tapasztalatának megünneplése, valamint az egyház minden Istennek szentelt személyhez intézett jelenlegi felszólítása egyrészt „*az alapítói karizmához való hűségre*” (II. János Pál: *Megszentelt élet*, 36), másrészt „*a saját küldetéshez való teremtő és dinamikus hűségre*” (*Megszentelt élet*, 37), spirituális jellegű reflexióra és az intézményünket jellemző karizma iránti megújított elkötelezettségre ösztönöztek bennünket.

Közvetlenül a II. vatikáni zsinat után a rend különleges egyetemes káptalana (1967–1969) már foglalkozott karizmatikus identitásunkkal az egyházban, viszont ez egy olyan időszakban történt, amikor elég sok szerzetest bizonyos zavarodottság jellemezett saját hivatását illetően. A válasz, amelyet akkor adott a káptalan, végeredményben ma is érvényes, habár eléggé statikus jellegű, olyan meghatározások jellemzik, amelyek megváltoztathatatlan alapelveket kívánnak leszögezni. Azóta 30 év telt el. A zsinatot követően magának a karizmának a fogalma is fejlődésen ment keresztül. A fejlődés kezdetét VI. Pál *Evangelica testificatio* kezdetű buzdítása jelzi (1971), aztán napvilágot láttak olyan dokumentumok, amelyekben már dinamikusabb karizma-felfogást találunk: *Mutuae relationes* (1978) és *Potissimum institutioni* (1990), végül a mai tanítóhivatalnak már egészen gazdag karizma-szemlélete van, itt elsősorban a *Megszentelt élet* kezdetű apostoli buzdításra kell gondolnunk (1996).

Ma már – ami hivatásunk elméleti tisztázását illeti – túl vagyunk egy bizonyos polemikus hangulaton, viszont komoly döntések előtt állunk arra nézve, miként válaszoljunk teremtő hűséggel azokra a kihívásokra, amelyek elé a *mai* világ állítja karizmatikus identitásunkat. Rendünk 44. egyetemes káptalana elfogadta II. János Pál felhívását, miszerint minden egyes káptalan „a Lélek világosságánál határozza meg a módot, amely által [az intézmény] sajátos karizmáját és hagyományos lelkiségét a különböző történelmi és kulturális helyzetekben képes megőrizni és aktualizálni” (*Megszentelt élet*, 42). A „memóriának és próféciónak” ebben a perspektívájában a káptalannak nem az volt a szándéka, hogy *definiálja*, hanem hogy *leírja* a piarista karizmat, amely a múltban gyökerezik, „*történelmünkben, amelyre emlékezniünk kell*”, és amelyet meg kell terveznünk a jövőre, „*történelmünkbe, amelyet építeniünk kell*” (*Megszentelt élet*, 110).

A káptalani atyák munkája a piarista karizmáról egy munkadokumentumból indult ki, amelyet a káptalant előkészítő bizottságok dolgoztak ki, és amelyet más piarista atyák kiegészítéseivel gazdagítottak. Már a káptalan során a különböző, olykor erősen eltérő nézőpontoknak megfelelően a szükséges változtatásokat elvégezték a szövegen. A bizottságok munkája, mindenki igyekezete, nyitottsága és felelősségérzete pedig lehetővé tette, hogy a végső szavazáskor szinte teljes egyhangúsággal fogadják el a szöveget. Ezzel a káptalan egy olyan dokumentumot nyújt át a rendnek, amely meglehetősen rövid, tömör nyelvezetű, könnyen érthető, s világosan megfogalmazza a fő gondolatokat és eszméket.

A piarista karizma ma című dokumentum három részből áll.

Az első részben, „*Karizmánk a történelem folyamán*” (1–15. pontok), végigtekintjük karizmánk történetét a kezdetektől fogva. Először Kalazancius életében, aztán bemutatjuk, hogyan kapcsolódnak egymáshoz az elfogadott küldetés lényegi elemei, a stabil közösség és megosztott spiritualitás, végül egy rövid összefoglalást adunk arról, hogyan fejlődött identitásunk és karizmatikus szolgálatunk napjainkig.

A második rész címe: „*A piarista karizma leíró összefoglalása*” (16–19. pontok). Ebben a káptalan néhány szóban leírja a piarista szerzetesek számára karizmánk lényegét. Karizmánk Kalazancius tapasztalatából született, az egyház elismerte, mint program nyert megfogalmazást a Konstitúciókban és láthatóan megvalósult a Kegyes Iskolák Rendjének történetében. Ezt a karizmat élék a piarista szerzetesek személyes, Istennek szen-

telt életükben. A testvéri közösség táplálja és osztozik rajta, a nevelve evangelizálás egyházi küldetését igyekeznek végrehajtani. A szöveg beszél még azokról az eszközökről, amelyekkel végbe tudjuk vinni a ránk bízott küldetést minden gyerek és fiatal javára, az egyház és a társadalom szükségletei szerint, majd megemlíti a világiak részesedését a piarista karizmában. Ezt az utolsó szempontot fejti ki alaposan a *Világiak a piarista iskolában* című káptalani dokumentum.

A harmadik rész, „*A teremtő hűség, amelyet ma a Lélek kíván tőlünk*” (20–28. pontok) feltételezi annak alapos ismeretét, hogyan élnek meg ma a piarista karizmat, és melyek azok a kihívások, amelyek elé a mai világ állít bennünket. A dokumentum 1. és 2. melléklete információkat nyújt számunkra, hogy világosan *láthassunk* és *ítélhessünk*, hogy ennek megfelelően tudjunk *cselekedni* is. A dokumentum éppen erre a harmadik részre, az *aktualizációra* teszi a hangsúlyt. A káptalan megállapítja, hogy a megtérés és a felismerés-döntés (megkülönböztetés) – egy folyamatos átalakulásba ágyazódva – jelentik a szükséges feltételeket ahhoz, hogy képesek legyünk választ adni a korunk által megfogalmazott kihívásokra, megszentelt mivoltunkból kiindulva, amelyet közösségben élünk, egyazon küldetésben járva. Ez a káptalani dokumentum leghosszabb, legrészletesebb és legkonkrétabb része. Több mint negyven választ fogalmaz meg, amelyeket teremtő hűséggel adhatunk mi, akik a piarista karizmat éljük.

A szöveg egy befejező kis fejezettel zárul (29–30. pontok). Ezt követi azoknak az egyházi és piarista forrásoknak a listája, melyekből e 30 ponthoz a káptalan merített.

Összefoglalva: rövid és gazdag, doktrinális és operatív dokumentum, amely segíteni fog bennünket, hogy elmélyítsük a Konstitúciókban megfogalmazott identitásunk lényegét, és amely jelentékenyen megvilágítja a most elkezdett hat éves periódus jelmondatát:

karizma és szolgálat (2. rész)

történelem, amelyre emlékeznünk kell (1. rész)

történelem, amelyet építenünk kell (3. rész)

I. KARIZMÁNK A TÖRTÉNELEM FOLYAMÁN

1. Alapítói karizmánk a Szentlélek működése által Kalazanci Szent József atyánk élete során (1557–1648) született az egyházban. Sajátos arculatát és jellemzőit Rómában nyerte el, egy megközelítőleg huszonöt éven át tartó folyamat során (1597–1622).
2. Isten Kalazancius személyében közvetítőt készített, hogy egyházát új karizma adományával gazdagítsa. Megajándékozta őt természetes adottságokkal és olyan családi légkörrel, amely alapos, kiváló keresztény és kulturális nevelést biztosított számára. Papságra hívta, s ő papi szolgálatát különböző kuriális és lelkipásztori megbízatások teljesítésével gyakorolta. 1592-ben Rómába vezérelte Isten, hogy véglegesen feltárja előtte azt az egyházi feladatot, amelyre elhívta.
3. Az Örök Városban töltött első éveiben gondviselészerű körülmények játszottak közre abban, hogy Jézus Krisztussal különleges módon találkozhatott: kezdve a valóság iránti nyitottság evangéliumi tapasztalatával, amelyben együtt érlelődött társadalmi és spirituális érzékenysége. Kalazanciusnak e személyes fejlődése, amely 1596-tól erősen észrevehető tapasztalatának említett két területén, előkészítette lelkét arra, hogy a Santa Doroteában megkapja Isten ajándékát, miközben megoldást igyekezett keresni a népi rétegekhez tartozó gyerekek vallási és kulturális ínségére, hogy hozzájáruljon az egyház vitalitásához és kora társadalmának megreformálásához.
4. 1597 tavaszán Kalazancius a Tizenkét Apostol Testvérület tagjaként ellátogatott a Trastevere-negyedbe, és a Santa Dorotea plébánián felfedezett egy kis plébániai iskolát, amely megnyitotta szívét életének döntő és legszebb lehetősége előtt. Ez az iskola, miután Kalazancius elképzelésének megfelelően sok mindent változtattak a diáksággal és a tanárokkal kapcsolatosan, már (valószínűleg) 1597 ősztől kezdetét jelentette hivatását illető végleges válaszának, s csírája lett a piarista iskoláknak.

5. A karizma, amelyet Kalazancius kapott, elsősorban egy új evangeli-
záló és nevelői küldetés elfogadása volt, amelyben részt vettek első
társai. Ez a karizma később alkalmat adott arra, hogy különleges
kapcsolatot alakítson ki társaival: a szolgálaton túl osztoztak a laká-
son, az imádságban és a javakban, immár tartósabb közösségi életet
élve. Végül akkor nyerte el végső formáját, amikor Kalazancius és
követőinek egy kis csoportja olyan szerzetesi életformát vállalt ma-
gára, amely szilárd és egységes formát adott mindannak, amit addig
végbevittek és megéltek. Kalazancius közösségét az egyház 1617-ben
mint kongregációt, 1622-ben pedig mint – a Kegyes Iskoláknak, Is-
ten Anyja Szegény Szabályozott Papjai nevet viselő – szerzetesrendet
hagyta jóvá.
6. A kalazanciusi karizma tehát fokozatosan jelent meg, és az egyház
úgy hagyta jóvá, mint a gyerekek és a fiatalok keresztény nevelésére
irányuló küldetést, amelyen egy szerzetesi életet folytató közösség
osztozik, és amelyet Istennek szentelt személyek, elsősorban papok
teljesítenek.
7. Az ezt követő években Kalazancius egészen haláláig a karizma elter-
jedésén fáradozott. Gondoskodó figyelemmel kísérte az alapítói
karizma máshol történő meggyökereztetését, és megvédte azt olyan
próbálkozásokkal és értelmezésekkel szemben, amelyek nem feleltek
meg az eredeti elképzelésnek.
8. Az első olyan szerzetesrend alapítójaként, amely kifejezetten a ke-
restény népnevelésre törekszik az iskolán keresztül, Kalazancius ál-
landóan hangsúlyozta a rendnek azt a három karizmatikus vonását,
amelyek csírájukban kezdettől fogva jelen voltak, 1621-ben kifejezett
megfogalmazást nyertek a Konstitúciókban, a terjedés és a konfliktusok
időszakában pedig élesen is körvonalazódtak: elsőbbséget kell
adni *a kora gyermekkortól kezdődő* nevelésnek, *a szegények* nevelésének
és *a pietásban való* nevelésnek.
9. Gyermekai lelki atyjaként szerzetesei közt olyan lelkiség kialakítására
törekedett, amely az említett Konstitúciókban körvonalazott élet-

tervvel, illetve „vegyes” életformával összhangban van. Ebben olyan „magatartásformák” jelennek meg, mint az Istenbe vetett gyermeki bizalom, a keresztre feszített Krisztussal való azonosulás, engedelmesség a Szentléleknek, ráhagyatkozás Isten Anyjára, egyházas és liturgikus érzék; továbbá a következő jellegzetes erények kerülnek a középpontba: pietás és istenfélelem, szegénység és alázat, szeretet és türelem, odaadás és önmegtagadás, szorgalom és egyszerűség, atyai szeretet és nagylelkűség, remény és vidámság.

10. Életének tanúsága, valamint a keresztény közösségen belüli karizmatikus identitásunkra vonatkozó tanítása az a legdrágább örökség, amelyet Kalazancius szerzeteseire, a piaristákra hagyott. Rendünk a történelem folyamán korlátai ellenére – és talán azt a néhány rövid időszakot kivéve, amikor válságban volt vagy elbizonytalanodott – mindig világosan látta maga előtt a kapott karizmát, s következőképpen az életstílust, a sajátos szolgálatot és az organikus szervezetet, vagyis azokat az összetevőket, amelyek egyházi identitását megadják.
11. Rendünk karizmatikus identitásához való hűségének tanúi e századok folyamán, doktrinális szinten, a pápák megnyilatkozásai a Kegyes Iskolák Kongregációjának, majd Rendjének életére és működésére vonatkozólag, V. Páltól kezdve II. János Pál pápáig.
12. Ezenfelül a piarista identitás új meg új megerősítésének színtere voltak kezdettől fogva – karizmánknak a különböző körülményekhez való alkalmazásának gyakorlati értelmében – a rend egyetemes káptalanai.
13. A II. vatikáni zsinat által szorgalmazott megújulás szándékával ült össze 1967–1969-ben rendünk különleges egyetemes káptalana. E káptalan kidolgozott egy szintézist a pápai megnyilatkozásokból és a megelőző egyetemes káptalanok anyagából, amelyet megtalálunk a következő kiadványokban: *Nyilatkozat a kalazanciusi karizmáról; Nyilatkozat rendünk természetéről és sajátos céljáról; Nyilatkozat a kalazanciusi lelkeségről és Határozat a keresztény nevelésről, az iskola zsinati megújításáról*

és apostoli küldetésünk más eszközeiről.

14. Az utóbbi évek tekintetében a négy egyetemes káptalan (1973, 1979, 1985, 1991) döntései fontosak, amelyek hozzájárultak rendünk zsinat utáni megújulásához, s a mai korhoz való alkalmazkodáshoz, összhangban az alapítói karizmával. Határozataik egészében véve a szentszék által jóváhagyott Konstitúciók és a Regulák legutóbbi kiadásaiban tükröződnek.
15. Mi, akik összejöttünk rendünk 44. egyetemes káptalanára, amelyet a Santa Dorotea-i kalazanciusi iskola elindításának 400. évfordulóján tartunk, miután meghatároztuk, hogyan éljük meg a karizmat ma, és hogyan érzi szükségét annak a mai világ, felismerünk ebben az adományban egy szerzeteseknek és világiaknak egyaránt szóló felhívást egy nagyobb teremtő hűségre. Szeretnénk megvilágítani szerzetes testvéreink előtt e kapott ajándék nagyságát és mély értelműségét.

II. A PIARISTA KARIZMA LEÍRÓ ÖSSZEFOGLALÁSA

16. A Kalazanciustól az egyház és a világ javára kapott karizma 400 éves tapasztalata és fejlődése után a piarista rend apostoli, megszentelt életet élő intézménynek vallja magát. Ez az intézmény papi jellegű. Közösségben élő és azonos küldetésben osztozó szerzetesek alkotják, akik a Konstitúciókban meghatározott sajátos szolgálatot látják el.
17. E karizma által mi, piarista szerzetesek
 - ◆ *meghívást kaptunk* az Atyától a Szentlélekben arra, hogy megszentelt életet éljünk, az evangéliumi tanácsok megvallásával kövessük Jézus Krisztust, az Istenanya szegényeként, Kalazancius nyomdokán, folytonos megtérés és nevelődés révén;
 - ◆ *egybegyűjtöttünk* olyan közösségben megélt testvéri életformára, amelynek Isten népén belül és azzal teljes közösségben az egység prófétai jelének kell lennie, hogy higgyen a világ;
 - ◆ *arra vagyunk küldve*, hogy az Igazság munkatársaiként a pietásban és tudásban történő integrális nevelés által, türelemmel és szeretettel evangelizáljuk a gyerekeket és a fiatalokat, különösen a szegényeket, kisgyermekkortól kezdve, s ily módon mutassuk meg az egyház szentségét, és dolgozzunk együtt a személy kiformálásán és a társadalom megújításán.
18. Küldetése teljesítéséhez a piarista rend saját és jellemző eszközének tekinti a keresztény népiskolát, amelyet egyszerű és hatékony módszerekkel szerveznek meg, ugyanakkor bármely más eszközt is magáénak ismer el, ha az a gyerekek és a fiatalok nevelésére és Krisztushoz vezetésére szolgál.
19. Minthogy a piarista rend az egyház intézménye, arra hivatott, hogy karizmájának meglétét felismerje Isten népének más tagjaiban is, akik különböző mértékben és módon kívánnak csatlakozni hozzá.

Küldetést érez a világ valamennyi gyermekéhez és fiataljához. Kész arra, hogy szükség esetén más egyházi szolgálattal is segítse az embereket.

III. A TEREMTŐ HŰSÉG, AMELYET MA A LÉLEK KÍVÁN TŐLÜNK

20. A karizma leírása után – tekintettel arra, hogy miként valósítjuk azt meg a jelenben, s hogy milyen kihívások elé állít bennünket mai világ – a továbbiakban igyekszünk rámutatni, melyek azok a megfelelő és aktuális válaszok, amelyeket piaristaként adhatunk, hűen a Kalazanciustól kapott örökséghez és Isten „kairoszához”, követvén a Lélek útjait.

Hisszük, hogy a *meztérés és a felismerés-döntés dinamizmusa*, amely Kalazancius alapítói tapasztalatát lehetővé tette, középpontját képezi annak, amit ma kíván tőlünk a Lélek. Válaszainknak igazsága és hatékonysága, melyeket a mai világ kihívásaira adunk, lényegében a Lélektől és a mi képességünktől függ: vajon képesek vagyunk-e megnyílni az egyéni és közösségi növekedésre.

A teremtő hűség, amelyet ma a Lélek kíván tőlünk, megszentelt mivoltunkat érinti, amelyet közösségben élünk, ugyanazon küldetésben járva.

Megszentelt élet

21. Az Úr Lelke különféleképpen hív bennünket, szívünk és értelmünk megújítása által, hogy keressük és aktualizáljuk igazi mivoltunkat, oly módon, hogy napról napra láthatóbbá váljék Krisztus képmása bennünk.

Ehhez szükséges:

- ◆ az evangélium szüntelen hirdetése a rendünkhöz tartozó személyeknek, közösségeinknek, rendtartományunknak, Konstitúcióink karizmatikus szemszögéből és Kalazancius keresztény tapasztalata szerint;
- ◆ a liturgikus élet komolyan vétele közösségeinkben, a hosszabb

és intenzívebb személyes imádság, valamint a lelki kísérés (lelkivezetés) gyakorlata, hogy életünket – Kalazancius szóhasználatát követve – valóban „vegyesnek” nevezhessük, vagyis egyszerre aktívnak és kontemplatívnak;

- ◆ olyan spirituális megújulás, amely lehetővé teszi, hogy felébresszük, elfogadjuk és formáljuk azokat az új hivatásokat, melyeket Isten nekünk ad.

22. Megszentelt szerzetes életünk tapasztalatából, amely a keresztségben gyökerezik, valamint egy közösségi, kommunióban élő egyház tapasztalatából kiindulva hisszük, hogy a világiakkal való kapcsolatunkat többféle formában kell gyakorolnunk.

Nagyon fontosak és különös figyelmet igényelnek a világiaknak azok a csoportjai, amelyek arra törekszenek, hogy karizmánkban osztozzanak.

Közösség (communio)

23. Piarista életünk, lényegét tekintve, közösségi élet, s mint ilyen kell hogy Isten országának jele, tanúja és próféciája legyen.

Ehhez támogatnunk kell:

- ◆ hogy újra rátaláljunk a közösségre mint karizmánk teológiai és alapvető fontosságú helyére, megújítsuk a szeretetben és a szegénységben mint időszerű prófétai jelekben;
- ◆ hogy mindenki visszatérjen a közösséghez, megfelelő előkészítés által, amely erősíti a személyek közötti kapcsolatokat;
- ◆ a nyugdíjas korúak számára olyan apostoli területek felajánlását, ahol továbbra is aktívan élhetik meg piarista küldetésüket.

24. A közösségi élet, amelyre a kalazanciusi karizma által meghívást kaptunk, egyre inkább a javak és a személyek áramlásához vezet a különböző területek és rendtartományok között. Ez ma különösen felénkíti rendünk missziós dimenzióját, valamint sok szerzetes nagylelkűségét és készségét más piarista célkitűzések megvalósítására.

A javaknak és a személyeknek ez az áramlása konkrét tetteket kíván tőlünk, így például:

- ◆ a nagyobb előjárók tanácsának beleegyezését bizonyos rendi kezdeményezésekbe, amelyekhez minden demarkáció hozzájárulna;
- ◆ a szükséges, több demarkációhoz tartozó házak, illetve intézmények létrehozását;
- ◆ a más demarkációba való áthelyezés és inkardináció folyamatának leegyszerűsítését;
- ◆ folyamatos előrehaladást a gazdasági központosításban és jelenlegi gazdálkodásunk megújítását.

25. A nyitott és elfogadó lelkület, amelyet Kalazancius példáján látunk, s amelyet megkíván tőlünk a küldetés, amelyre meghívást kaptunk, a következő viselkedésformákat erősíti bennünk:

- ◆ készség a párbeszédre és tisztelet minden, a miénktől eltérő hit és életfelfogás iránt;
- ◆ minden ember egyenlőségének védelme mindenféle hátrányos megkülönböztetés és idegengyűlölettel szemben: egy emberibb és testvéribb világ építése;
- ◆ intézményeink keresztény és kulturális mivoltának egyértelmű megvallása;
- ◆ a különböző társadalmi rétegekhez és vallásokhoz tartozó személyek befogadása intézményeinkbe.

Küldetés

26. *„Ha ugyanis a gyerekeket kiskoruktól fogva szorgalmasan nevelik vallásos életre és műveltségre, kétségkívül remélhető, hogy egész életük alakulása boldog lesz.”* Kalazanciusnak ez az elgondolása alkotja sajátos szolgálatunk egészét, egy olyan nevelve evangelizáló feladat végzését, amely minden korosztályt felölel egészen az érett korig, viszont elsősorban az első évektől kiindulva. Ekkor alakulnak ki ugyanis a személynek azok az alapstruktúrái, amelyek az egész élet során megmaradnak.

Ebből az alapvető kalazanciusi felismerésből kiindulva jelenlétünknek a következő vonásait kell hangsúlyoznunk:

- ◆ küldetésünknek elsődleges címzettjeinek a kicsi gyerekeket kell tekintenünk, köztük is elsősorban azokat, akik – nyilvánvaló vagy rejtett formában – védtelenek és elhagyottak;
- ◆ elsőseget kell adnunk a legkisebbek nevelésének, figyelmünket leginkább erre kell fordítanunk, embereket és eszközöket szentelve e célra;
- ◆ pozitív és otthonos nevelői környezetet kell teremtenünk számukra;
- ◆ a gyerekek neveléséhez szükségesnek kell ítélnünk belső világuk és imaéletük gondozását, valamint a családjukkal való törődést;
- ◆ mindig nyitottan, figyelemmel kell kísérenünk az új pedagógiai és nevelési módszereket, valamint az új technológiákat;
- ◆ a nevelés minden területén kreatívnak kell lennünk, nyitottan és kritikai érzékkel a társadalom átalakulása felé;
- ◆ erősíteni kell minden intézményünkben a társadalmi és önkéntes munkára való nevelést;
- ◆ nagy fontosságot kell tulajdonítanunk a nem formális nevelésnek, aktuális feladatunknak kell éreznünk a szabadidőre és a szabadidőben történő nevelést.

27. Kalazancius világos döntése a szegény gyerekek mellett: „*semmilyen körülmények között nem szabad lenézniük őket, [...] mert számukra alakult Intézményünk*”, világosan egyetemes jelentést ad szolgálatunknak. Ahhoz, hogy ezt megőrizzük, elsősorban azokat kell nevelnünk, akik – még napjainkban is – az emberiség nagyobb részét alkotják.

Ennek az egyetemes jellegnek a fényében, amelyet Kalazancius adott művének, az alábbi kritériumokat hangsúlyozzuk:

- ◆ újból jelentsük ki rendünk sajátosságaként, hogy elsődlegesen a szegények felé fordul;
- ◆ alakítsuk át intézményeinket oly módon, hogy a szegények ki-

váltságot élvezzenek bekerüléskor;

- ◆ biztosítsuk a legmegfelelőbb képzési formát és ismereteket minden hely számára, képessé téve ezáltal diákjainkat szakmájuk végzésére;
- ◆ használjunk ki minden szerződést és támogatást, hogy csökkentsük a családokat terhelő taníttatási költségeket, s ezáltal a tanulás elérhetővé váljék minél több gyerek számára;
- ◆ soroljuk a legszegényebbek közé az iskolából kimaradt gyerekeket, azokat, akik beilleszkedési gondokkal küszködnek, akik az iskolában kudarcot vallottak, és iskoláink vagy más iskolák egyéb problémákkal terhelt diákjait;
- ◆ segítsük a társadalom peremére szorultak teljes kulturális és társadalmi beilleszkedését, megfelelő nevelői programok segítségével;
- ◆ menjünk el azokba a szegény országokba, amelyeknek leginkább szükségük van nevelői munkánkra.

28. A tudományokra és a humán ismeretekre történő nevelés, amelyet Kalazancius szorgalmazott, a keresztény hiten alapul. E hitnek fokozatosan át kell hatnia a kultúrák egészét, hogy evangelizációjuk teljes legyen. Ebben az értelemben, átfogó szolgálatunkban elsődleges szerepe van annak, hogy „*mindenekelőtt a pietásra és a keresztény hittanra*” nevelünk. E kalazanciusi elképzeléshez hűen a következő irányelveket fogalmazzuk meg:

- ◆ szeretettel tekintünk mindenkire, és mindenkinek segítjük keresztény nevelődését, amely erősíti és felemeli az emberi értékeket;
- ◆ intézményeinkben elsődleges szerepet adunk az evangelizációnak;
- ◆ minden intézményünkben autentikus keresztény közösséget teremtünk és építünk, hogy evangelizáljon a nevelés által;
- ◆ a pasztorációt nevelési terveink közt elsődleges fontosságúnak tekintjük, biztosítjuk a hozzá szükséges személyeket és eszközöket;

- ◆ előnyben részesítjük a hitoktatást mint a piaristák alapvető feladatát, amely által segítjük Jézus tanításának és személyének őszinte elfogadását és a keresztény közösségbe való beilleszkedést;
- ◆ diákjainkat az egyház és a szentségek iránti szeretetre neveljük;
- ◆ a hitet a diák életének középpontjává tesszük oly módon, hogy személyének ez adja meg a teljességét, és ez fogja össze;
- ◆ szorgalmazzuk a nevelés területén a hit és a mai kultúra közötti tág körű dialógust.

BEFEJEZÉS

29. E dokumentum lezárásaként hálát adunk az Atyaistennek azért a karizmáért, amelyet Kalazancius a Lélek ajándékeként kapott, hogy Jézust a papi és szerzetesi életben kövesse, és az evangéliumot azzal a sajátos szolgálat által hirdesse, amelyet ő kezdett el az egyházban. Attól kezdve, négyszáz éven át, sok testvérünk megkapta Kalazancius tanítványaként magának alapító atyánknak ezt a karizmáját, akik hűségesen megőrizték, megélték, elmélyítették és kibontakoztatták azt a különféle történelmi helyzetekben.
30. A harmadik évezred küszöbén, igen változó világunkban, mi ugyanezt az adományt kapjuk, és az egyház arra hív bennünket, hogy kreatívan és dinamikusan éljük meg ezt a karizmát.

Isten kegyelme működjék bennünk, hogy hűségesen töltsük be hivatásunkat, Mária pártfogása alatt, korunk gyerekei és fiataljai szükségének megfelelően, „*Isten dicsőségére és felebarátaink javára*”.

Források

- 1–9. S. Giner Guerri, *San José de Calasanz. Maestro y fundador*, (BAC Maior 41) Madrid 1992. • Congr. Gen., *Approfondimento del carisma calasanziano*, Roma 1996–1997. [*A kalazanciusi karizma elmélyítése.*]
4. *Lettera di Giovanni Paolo II al Preposito Generale dei Padri Scolopi in occasione del quarto centenario dell'apertura in Roma della "prima scuola pubblica popolare gratuita d'Europa"*, 1. pont, in *L'osservatore Romano*, 28 giugno 1997.
5. M. A. Asiain, *El proceso carismático de Calasanz*, Conferencia, 12 diciembre 1996, 7–112. old.; vö. M. A. Asiain, *El proceso carismático de Calasanz*, in *Archivum Scholarum Piarum XXI* [42. szám] (1997) 1–25.
6. Paolo V, *Ad ea per quae* (1617). • *Constitutiones S. Josephi Calasancii* (1621).
7. *Memoriale al Cardinal Roma* (1645).
8. Idézett levél, 2. pont. • J. A. Miró, *Filosofía escolapia de la educación*, in "Formación de los profesores de las Escuelas Pías en el espíritu escolapio", Roma 1993, 118–130. old.
9. Capitulo General Especial, *Declaración sobre la espiritualidad calasancia. Notas*, Orden de las Escuelas Pías, Roma 1971.
10. Congregazione Generale, *Spiritualità e pedagogia di S. G. Calasanzio. Saggio di sintesi*, (Quaderni 18), Ed. Calasanziane, Roma 1995. [*Kalazanci Szent József és a piarista lelkiség. Összefoglaló tanulmány*, Budapest, Magyar Piarista Tartományfőnökség 1996.] • E. Ferrer, *Temas de historia de la Orden de las Escuelas Pías*, Roma 1992. • Giovanni Ausenda, *L'Ordine delle Scuole Pie. Breve compendio storico*, (Quaderni 7), Ed. Calasanziane, Roma 1986.
- 11–12. Idézett levél, 3. pont. • D. Cueva, *El carisma calasancio en los Breves Pontificios*, in *Las Constituciones y otros documentos principales del Santo Fundador*, Roma 1968. • G. Ausenda, *Il carisma calasanziano nei documenti pontifici e nelle deliberazioni dei Capitoli Generali*, Roma 1968.
13. Capitulum Generale Speciale dei Padri Scolopi, *Declarationes et decreta*, Curia Generalizia, Roma 1970, 10–97, 150–202. old.
14. *Constitutiones et Regulae Ordinis Scholarum Piarum*, Salamanca 1986. [*A Kegyes Iskolák Rendjének Konstitúciói és Regulái*, Magyar Piarista Rendtartomány, Budapest 1999.]
15. *Vita Consecrata*, 36–37. [II. János Pál pápa Megszentelt élet kezdetű apostoli buzdítása, Szent István Társulat, Budapest 1996.] (ezentúl: VC)
16. *Memoriale al Cardinal Tonti* (1621) 4. és 26. pont. • *Konstitúciók*, 1–12. • *Regulák*, 1–4. • VC, 9. • Cong. Gen., *La missione delle Scuole Pie nella Nuova Evangelizzazione*, (Quaderni 19), Ed. Calasanziane, Roma 1995, 1–43. pontok.
17. *Discorso di Giovanni Paolo II ai Padri Scolopi in occasione del 44° Capitolo Generale nel quarto centenario dell'apertura della della "prima scuola pubblica popolare gratuita d'Europa"*, 3. pont. in *L'Osservatore Romano*, 6 luglio 1997. • *Memoriale al Cardinal Tonti*, 5–17. pontok. • *Konstitúciók*, 14–24. • *Regulák*, 35–36. • Cong. Gen., *La missione delle Scuole Pie nella Nuova Evangelizzazione*, 44–54. pontok.

18. *Discorso di Giovanni Paolo II...*, 2. pont. • *Memoriale al Cardinal Tonti*, 18–23. pontok. • *Konstitúciók*, 85–92. • *Regulák*, 94–143. • Cong. Gen., *La missione delle Scuole Pie nella Nuova Evangelizzazione*, 113–231. pontok.
19. Idézett levél, 5. pont. • *Discorso di Giovanni Paolo II...*, 4. pont. • *Memoriale al Cardinal Tonti*, 24–25. pontok. • Cong. Gen., *I laici nelle Scuole Pie*, Roma 1996. [vö. M. A. Asiain, *Világiak a piarista iskolában. Keretdokumentum a világiakról*, in *Kalazanci Szent József és a piarista lelkeség*, id. mű. 91–130. old.] • Cong. Gen., *La missione delle Scuole Pie nella Nuova Evangelizzazione*, 55–112. pontok.
20. Lásd az 1. és 2. mellékletet. • *VC*, 69–71. • Cong. Gen., *XLIII Capitolo Generale. La formazione dello Scolopio*, (=FES) (Quaderni 12), Ed. Calasanziane, Roma 1991. [Magyarul is.] • Cong. Gen., *Direttorio Scolopico di Formazione Permanente*, (Quaderni 17), Ed. Calasanziane, Roma 1994. [Generálsi Kongregáció, *A piaristák folyamatos képzésének direktórium*, Kalazancius Tanulmányi Központ, Budapest, 2000.]
21. *Memoriale al Cardinal Tonti*, 26. pont. • Cong. Gen., *Direttorio scolopico di Pastorale Vocazionale*, (Quaderni 15), Ed. Calasanziane, Roma 1992. [Generálsi Kongregáció, *Piarista hivatásigazgatói direktórium*, Kalazancius Tanulmányi Központ, Budapest, 2000.] • M. A. Asiain, *L'esperienza di Dio dello Scolopio*, (Quaderni 14), Ed. Calasanziane, Roma 1992. [*A piarista szerzetesek istentapasztalata*. ford. Dr. Domokos György, gépelt, 117 old.] • *VC*, 17–22.
22. Cong. Gen., *La Fraternità delle Scuole Pie*, (Quaderni 9), Ed. Calasanziane, Roma 1988. [*Piarista Iskolák Testvérisége*, Kalazancius Tanulmányi Központ, Budapest 1999.] • Cong. Gen., *I laici nelle Scuole Pie* (vö. 19. pont.) • *VC*, 64–68.
23. J. P. Burgués, *L'esperienza comunitaria dello Scolopio. Un lungo cammino da percorrere*, (Quaderni 16), Ed. Calasanziane, Roma 1993. [*A piarista szerzetesek közösségi tapasztalata. Hosszú út áll előttünk...*, ford. Dr. Domokos György, gépelt, 164 old.] • *VC*, 41–44.
24. *VC*, 45–47.
25. A. Divizia, *Dimensione ecclesiale dello scolopio. Una diaconia per il Regno*, (Quaderni 20), Ed. Calasanziane, Roma 1996. • *VC*, 47–48., 102–103.
26. Idézett levél, 2. pont. • *Constitutiones S. Josephi Calasancii* (1621), 2. • Cong. Gen., *Spiritualità e pedagogia di S. G. Calasanzio* (vö. 10. pont), 28., 29., 55., 57. pontok. • *VC*, 96–98.
27. Idézett levél, 4. pont. • *Constitutiones S. Josephi Calasancii* (1621), 4. • Cong. Gen., *Spiritualità e pedagogia di S. G. Calasanzio* (vö. 10. pont), 28., 29., 52., 55., 56. pontok. • *VC*, 78., 82.
28. Idézett levél, 3. pont. • *Constitutiones S. Josephi Calasancii* (1621), 5. • Cong. Gen., *Spiritualità e pedagogia di S. G. Calasanzio* (vö. 10. pont), 49., 51., 81–91. pontok. • *VC*, 79., 81.
29. Idézett levél, 2. pont. • *Mutuae Relationes*, 11–12. pontok.
30. *Discorso di Giovanni Paolo II*, (vö. 10. pont) 5. pont. • *VC*, 37. • *Constitutiones S. Josephi Calasancii* (1621), 345.

1. MELLÉKLET

KARIZMÁNK JELENLEGI MEGVALÓSÍTÁSI FORMÁI

1. Alapítása óta a piarista rend, rendalapítónk nyomdokain járva, számtalan különböző helyzetben, időszakban, kultúrában és egyházfelfogásban (ekkleziológiában) élte meg és konkretizálta a kapott karizmat. A századok folyamán több alapítót és alapítónőt inspirált Kalazancius karizmája és lelkesége. Így született meg a Kalazanciusi (Piarista) Család és számos más társulási forma.

A különleges egyetemes káptalan (1967–1969) óta rendünk elkötelezte magát a piarista élet megújítása mellett, egyéni, közösségi, demarkációs (rendtartományi) és egyetemes szinten, az egyházi irányelveket követve.

2. Ezt a megújulást hatékonyan segítette:
 - az új Konstitúciók és Regulák kiadása, valamint ezek fokozatosan történő gyakorlatba ültetése;
 - rendünk új helyének meghatározása az új ekkleziológia szerint;
 - a közös imádság megújítása (*Liber precum*);
 - a közösségi élet megerősítése;
 - piaristák által vezetett lelkigyakorlatok végzése;
 - a lelki, teológiai, biblikus, lekipásztori, pedagógiai és kalazanciusi megújulást szolgáló előadások, kurzusok tartása;
 - a növendéknevelés megtervezése az egyházi irányelveknek megfelelően;
 - az egész rendet érintő tervek;
 - a kalazanciusi, piarista jellegű kutatások, kiadványok és találkozók;
 - a rend terjeszkedése missziós országokban;

- a piarista témák iránti növekvő érzékenység.
3. Kalazancius elgondolása szerint a piaristák és a piarista közösségek emberi és spirituális vitalitása az, ami alapvetően meghatározza és minősíti küldetésünk evangelizáló célját, továbbá az eszközöket és az intézményeket annak megvalósítására.
 4. 1997 júniusában rendünk az egyház nevében négy kontinens 34 országában végzi küldetését. Rendházaink száma 231, a rendtagoké 1458, ebből 235-en (a teljes létszám 16%-a) az alapképzés időszakában vannak (novíciusok, papnövendékek).
 5. A piarista nevelési intézmények száma 151, többségében óvoda, általános iskola vagy középiskola; de vannak köztük szakmunkásképzők és egyetemi szintű intézmények is. Ezekben 661 piarista, 89 pap, illetve más intézményhez tartozó szerzetes, szerzetesnő és 5592 világi foglalkozik a neveléssel. A tanulók száma 115.805, ebből 29.947-en részesülnek ingyenes vagy kedvezményes képzésben.
 6. A piaristák ezenfelül lelkipásztori munkát végeznek 84 plébánián, ahol mintegy 700 gyerek-, ifjúsági és felnőtt csoporttal foglalkoznak, és ellátnak 136 nyilvános templomot.
 7. A rend, új stratégiával és tervekkel, jelentősen terjed a missziós országokban. Európán kívül jelen vagyunk Amerika számos országában, öt afrikai országban (Szenegál, Guinea, Kamerun, Elefántcsontpart, Gabon) és három ázsiaiban (Japán, India és Fülöp-szigetek).
 8. A már említett nevelői intézményeken és lelkipásztori szolgálatokon túl, rendünk más jellegű tevékenységeket is előmozdít, amelyeket főként az utóbbi évtizedekben kezdtek kibontakozni. Ilyenek például: tanító- és tanárképző intézetek, szülők iskolája, könyvkiadók, vendégházak és találkozók tartására kialakított házak, ifjúsági központok, kollégiumok utcagyerekek számára, alapiskola felnőttek számára, ifjúsági vezetők és hitoktatók képzése, ifjúsági mozgalmak, szociális munka, önkéntes csoportok, bibliakörök, kulturális csoportok.

9. Az utóbbi években elmélyítettük kapcsolatunkat a Kalazanciusi Családhoz tartozó más intézményekkel, hasonlóképpen egyéb szerzetes intézményekkel, valamint a helyi egyházzal.
10. Egyre inkább érezzük és értékeljük a karizmánkhoz csatlakozó számos világi munkatársunk hatékony jelenlétét.

Források

- 1–3. Az utolsó egyetemes káptalanok iratai 1973-tól.
- 4–6. Ordo Scholarum Piarum, *Catalogus Generalis*, Roma 1995. • Az 1997-es egyetemes káptalan statisztikái.
7. Superiores mayores escolapios de Latinoamerica (Cuenca, Ecuador, 30/IX a 4/X-1990), *Encarnación de las Escuelas Pías en Latinoamerica. Documento Programatico*, (cuadernos 17) Publicaciones ICCE, Madrid 1990. • *Orientaciones para la presencia las Escuelas Pías en Africa*. Documentos de Bamenda, Bamenda (Camerun): 31/I A 4/II de 1989, (cuadernos 15) Publicaciones ICCE, Madrid 1989. • Congregación General, *Testigos de Jesús y discípulos de Calasanz en Asia. Witnesses of Jesus and disciples of Calasanz in Asia*, (cuadernos 19) Publicaciones ICCE, Madrid 1997.
8. *A piarista rend évkönyvei (annuario)* 1987-től.
- 9–10. *VC*, 52–56.

2. MELLÉKLET

KIHÍVÁSOK A MAI VILÁGBAN

1. A mai világ kihívásai közül néhány közvetlenül érinti karizmánkat. Ezeket három csoportba soroljuk, azoknak a területeknek megfelelően, amelyek identitásunkat meghatározzák: *megszentelt élet, közösség és küldetés*.

Megszentelt élet

2. Világunk kultúrájával és civilizációjával szemben, amely, úgy látszik, elvesztette Isten nyomát, az első nagy kihívás velünk szemben, amelyet ma szerzetesként megfogalmazhatunk: „*láthatóvá tenni azokat a csodákat, amelyeket Isten ma végbe akar vinni a megszentelt élet által*”. Megszentelt életünknek ez a megújítása ma a következő főbb szempontokat és különleges kihívásokat állítja elénk:
 - teremtő hűséggel járjunk a Krisztus-követés Kalazancius által megkezdett útján, amint azt a Konstitúciók számunkra meghatározzák;
 - folyamatosan képezzük magunkat életünk minden területén, különösen a teológia, a lelkiség és a szemlélődés terén;
 - legyünk képesek számos új hivatást ébreszteni és nevelni;
 - legyünk jel és prófécia a társadalomban;
 - a mai világ kihívásaira hiteles tisztsággal, szegénységgel és engedelmességgel válaszoljunk, amint azt az idézett pápai buzdítás a megszentelt életről tanácsolja.

Közösség (communio)

3. Világunkban, amelyet az individualizmus, a szolidaritás hiánya és a gyűlölet jellemez, a szerzetesi közösségeknek különösen is jelentékeny és örömteli módon kell megjeleníteniük azt a szeretetet és egy-

séget, amelyet Krisztus feltételként szab ahhoz, hogy a világ higgyen.

Az értékek különbözősége, amelyet az utóbbi években felfedezett a közösségi élet, és azok a körülmények, amelyek ma a közösségi életet övezik, új kihívások elé állítanak minket:

- mindenekelőtt evangéliumi célkitűzésekből kiindulva kell élnünk;
 - ki kell jelentenünk, hogy központi szerepe van a közösségi életnek, és értékelnünk kell a különféle közösségi szolgálatokat, köztük a házfőnökét, aki a közösség összehangolásáért felelős;
 - választ kell találnunk arra a helyzetre, amikor egy közösséget a fokozatos elöregedés és tagjai számának fokozatos csökkenése jellemez.
4. Világunkban, amelyet egyre inkább a kapcsolatteremtés, a teljes összeköttetés, ugyanakkor a szolidaritás hiánya jellemez, a testvéri közösség kifejezésre juttatása intenzívebb egymás közötti kommunikációt kíván tőlünk.

Ez komoly kihívást jelent:

- a rendünk összes közösségei, valamint a rendünk és az egyház közötti egységet és közösséget;
 - a javak és a személyek mozgását és megosztását, leginkább a fiatal vagy erőtlenség demarkációk erősítése végett;
 - a piarista missziós jelenlétet ott, ahol tanúságtételünkre és szolgálatunkra leginkább szükség van.
5. Az „idők” másik egyértelmű és fontos „jele” a világiak részvétele az egyház életében és küldetésében. Egyházi meggyőződésünk és életünk, amely tanúsítja, hogy Isten népe vagyunk, azt kívánja tőlünk, hogy e nép minden tagjával megosszuk a Krisztus-követés keresztény hivatását, s hogy felajánljuk a világiaknak a karizmánkban való részesedést mint a Krisztus-követés konkrét megvalósításának módját.

E részvétel ugyanakkor azt kéri tőlünk, hogy:

- ismerjük el, karizmánk bennük is megvan;
 - képezzük őket lelki életük tekintetében és kalazanciusi szempontból;
 - bizonyos esetekben pedig kapcsoljuk őket rendünkhöz megfelelő jogi formulák segítségével.
6. A társadalmi és egyházi pluralitás, amelyben élünk, s e pluralitás megfelelői rendünkben, továbbá a vallási és ideológiai pluralizmus, amely körülvesz bennünket, arra szólítanak fel minket, hogy a Lélekben olyan kapcsolatokat építsünk ki, amelyeket az egymás elfogadása, a megbecsülés, a hála és a szeretet jellemez. Ezáltal tesszük a piarista rendet azzá a toleráns és nyitott intézménnyé, amely mindig is volt.

Küldetés

7. Világunk – a maga sajátos jellemzőivel: nem becsülik meg, nem veszik figyelembe, sőt kihasználják a gyerekeket; a szegénység új formái jelentek meg; számos mai család képtelen a nevelésre; az oktatást fragmentáció és pragmatizmus jellemzi; sok esetben hiányoznak az érzékeny és jó képességű nevelők; – különféle kihívásokat jelent a piarista küldetés alapvető célkitűzéseivel szemben.
8. Kalazanciusnak az a felismerése, hogy a személyt gyermekkortól kezdve kell nevelni, ma különösen is érvényes. Elsősorban azonban azokon a területeken és olyan környezetben, ahol nagy nehézséget jelent, hogy az ember egyáltalán *személyé* váljék, és *Isten gyermeke* legyen.

Ezért, és hozzájárulásként a sok pedagógiai útkereséshez, és azon számos nevelési területen belül, amelyet a társadalom hoz létre és ellenőriz, feladatunknak érezzük, hogy újjáélesszük *az emberré nevelés kora gyermekkortól kezdődő kalazanciusi gyakorlatát*, amely

- színvonalas nevelői környezetet és módszereket biztosít;
 - emberi és keresztény szellemet visz a ma virágzó számos segéd-eszköz, technika és kultúra területére;
 - arra biztatja a családokat, hogy újból váljanak olyan a környezet-té, amelyben a gyermek rátalál személyiségére és növekszik.
9. Az a kalazanciusi felismerés, hogy a társadalom a népi rétegek támogatása által újulhat meg, továbbra is érvényes abban a rettenetesen igazságtalan világban, amelyben élünk. Ez megkívánja tőlünk, hogy
- egyértelműen a szegények mellett kötelezzük el magunkat;
 - érezzük, gyerekek milliói szólítanak fel és provokálnak minket, akiknek nevelőre van szüksége, különösen is a fejlődő országokban;
 - tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy nevelő szolgálatunk elérhető legyen a népi osztályok számára, különös érzékenységgel azok felé a gyerekek felé, akiknek társadalmi, morális vagy pszichológiai okokból, vagy mert menekültek, nincs lehetőségük harmonikus növekedéshez;
 - nézzünk szembe a szegénység új, a mai világban felbukkanó formáival.
10. Kalazanciusnak az a felismerése, hogy a társadalmat a „*pietásban és tudományban történő nevelés által*” kell megújítani, ma is kihívás számunkra szekularizált és ellenértékekkel elárasztott világunkban, amely azonban az Isten országa teljességére hivatott.

E felismerés ma arra hív minket, hogy sürgősen halljuk meg az egyház felhívó szavát az „*új evangelizációra*”. Ez a kihívás azt kéri tőlünk, hogy intézményeinkben olyan hiteles keresztény közösségeket hozunk létre, amelyekben lekipásztori szolgálat folyik szüntelenül, hogy a hit világosítsa meg és járja át belülről az egész kulturális és nevelői folyamatot.

Az „areopáguszok” közül, melyeket II. János Pál említ a *Megszentelt élet* kezdetű apostoli buzdításában, elsősorban az érint bennünket,

amelyik a mi küldetésünkre utal: „Az egyház kezdetől fogva küldetése lényegi részének tekintette a nevelést. [...] Az egyházon belül e területen különleges feladat hárul az Istennek szentelt személyekre, akik arra hivatottak, hogy a nevelés horizontján megjelenítsenek egy radikális tanúságtételt Isten országa javairól”. Azt is fontosnak tartjuk, ami a „kultúra és a hit” közötti nevelői dialógusra vonatkozik.

11. A mai világnak minderre a kihívására nagylelkűen igyekszünk megfelelni abban a reményben, hogy Isten csodái napjainkban is megjelennek, és miként alapító atyánk az ő korában, úgy adunk választ mi is a mai kihívásokra, teremtő hűséggel ahhoz az eredeti felismeréshez, amelyet Kalazancius kapott, és amelyet az egyház elismert.

Források

1. Commissione Precapitolare dell'Analisi Esterna dell'Ordine, 1997.
2. VC, 4., 85–91. [II. János Pál pápa *Megszentelt élet kezdetű apostoli buzdítása*, Szent István Társulat, Budapest 1996.]
3. VC, 51.
4. VC, 63.
5. VC, 54–56.
6. VC, 100–101.
7. VC, 72–74.
8. VC, 96–98.
9. VC, 78., 82.
10. VC, 79., 81., 96., 98.
11. *Lettera di Giovanni Paolo II al Preposito Generale dei Padri Scolopi in occasione del quarto centenario dell'apertura in Roma della "prima scuola pubblica popolare gratuita d'Europa"*, 4. pont. in *L'Osservatore Romano*, 1997. jún. 28. • VC, 36–37.

TARTALOM

A dokumentum bemutatása (<i>Josep. A. Miró</i>)	5
I. Karizmánk a történelem folyamán	8
II. A piarista karizma leíró összefoglalása	12
III. A teremtő hűség, amelyet ma a Lélek kíván tőlünk	14
Megszentelt élet	14
Közösség (communio)	15
Küldetés	16
Befejezés	20
Források	21
1. Melléklet: Karizmánk jelenlegi megvalósítási formái	23
Források	25
2. Melléklet: Kihívások a mai világban	26
Megszentelt élet	26
Közösség (communio)	26
Küldetés	28
Források	30

Kiadja a Kalazancius Tanulmányi Központ,
1052 Budapest, Piarista köz 1.
Nyomdai munkálatok: Holló és Társa Bt,
2030 Érd, Arany J. u. 31.
Készült 500 példányban.

ISBN 963 00 2587 6

ISSN 1585–2210